

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 grudnia 2010 roku Nr (...)pozwany – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcom: B. P., K. P. oraz D. P., prowadzącym wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą (...)Spółka cywilna z siedzibą w S., posiadającym numer identyfikacji podatkowej dla spółki (NIP): (...), orzekł:

1. że D. P., B. P. oraz K. P., prowadząc wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą (...)Spółka cywilna z siedzibą w S., naruszyli warunek 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przedsiębiorcom przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 7 lutego 2005 r., znak: (...), zmienioną decyzją z dnia 23 grudnia 2010 r., znak: (...), w ten sposób, że wprowadzili do obrotu w dniu 29 sierpnia 2006 r., przez (...)znajdującą się w L., (...)-(...) K., benzynę bezołowiową nie spełniającą wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 19 października 2005 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. z 2005 r. nr 216, poz. 1825 z późn. zm.),

2. za działania opisane w pkt 1 wymierzył D. P. i B. P. solidarnie karę pieniężną w wysokości 60.000 złotych, co stanowi (...)% przychodów osiągniętych przez nich z działalności objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi w 2009 r.

Powodowie zaskarżyli decyzję w całości i wnieśli o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania

ewentualnie o:

2. zmianę zaskarżonej decyzji poprzez orzeczenie o odstąpieniu od wymierzenia w/w współnikom Spółki orzeczonej kary pieniężnej.

Ponadto wnieśli o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji do czasu rozstrzygnięcia sprawy.

W piśmie wskazano, że współnicy wielokrotnie poczynili ustalenia, co do jakości wprowadzanych do obrotu paliw, a zwłaszcza od firmy (...) w dniu zdarzenia. Ustalenia te poczynili z dochowaniem należytej staranności. Wspólnicy nie dysponowali we wskazanym zakresie, jak i obecnie specjalistycznym laboratorium badającym jakość paliwa. Nie jest to co prawda podstawa do uchylenia się współników od odpowiedzialności w tym zakresie, jednakże złożone do akt sprawy dokumenty oraz składane oświadczenia powinny zostać uwzględnione przez Prezesa URE.

Powodowie nie zakwestionowali wyników przeprowadzonej kontroli w omawianym zakresie, gdyż ich zdaniem kontrola i pobranie próbek paliw nastąpiło w sposób prawidłowy. Jednakże sama podstawa i okoliczności uznania przez Prezesa URE, iż współnicy naruszyli warunek 2.2.1. koncesji i wymierzenie im solidarnie kary pieniężnej w wysokości 60.000 zł budzi ich sprzeciw. Powodowie nie znaleźli uzasadnienia dla odmowy przez Prezesa URE wiary przedłożonym przez nich dokumentom oraz składanym w toku sprawy oświadczeniom i wyjaśnieniom. Dlatego powodowie wnieśli o ponowną analizę sprawy.

Ponadto powodowie podali, iż w ich sytuacji finansowej i majątkowej niemożliwe jest uiszczenie nałożonej kary pieniężnej, gdyż Spółka przynosi straty.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie B. P., K. P. oraz D. P. prowadzili wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą: (...) Spółka cywilna z siedzibą w S. w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na podstawie koncesji udzielonej Decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 7 lutego 2005 r., znak: (...) zmienioną decyzją z dnia 23 grudnia 2010 r. znak: (...) (K 1- 9 akt adm.).

Warunek 2.2.1. udzielonej powodom Koncesji stanowi, że „Koncesjonariuszom nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych prawem. W szczególności są oni zobowiązani posiadać ważny dokument określający parametry fizykochemiczne paliwa będącego przedmiotem obrotu i wydać na jego podstawie, na żądanie odbiorcy, oświadczenie, we własnym imieniu, o zgodności parametrów jakości dostarczonego paliwa z parametrami wynikającymi z norm określonych prawem lub z zawartej z tym odbiorcą umowy.” – K 2 akt adm.

Podczas kontroli przeprowadzonej w dniu 29 sierpnia 2006 r. na stacji paliw powodów zlokalizowanej w L.-N., Gm. (...), pobrano próbkę benzyny bezołowiowej, którą przekazano do akredytowanego laboratorium w (...) w K., w celu zbadania zgodności parametrów jakościowych w/w paliwa, z wymaganiami zawartymi w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 19 października 2005 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. z 2005 r., Nr 216, poz. 1825 z późn. zm.).

W wyniku przeprowadzonych badań stwierdzono niezgodność jakości w/w badanego paliwa z normami wynikającymi z obowiązujących przepisów prawa.

Z protokołu badań laboratoryjnych nr (...) z dnia 4 września 2006 r., wynika, iż w badanej próbce (kod próbki: (...)) benzyny bezołowiowej stwierdzono, że

- motorowa liczba oktanowa wynosiła 75,4, a powinna, przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej, wynosić minimalnie 84,5,
- próbka do temperatury 70° C odparowała w 6,3% (V/V), a powinna, przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej, w przedziale od 17,5% (V/V) do 50,5% (V/V),
- próbka do temperatury 100° C odparowała w 37,3% (V/V), a powinna, przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej, w przedziale od 42,5% (V/V) do 74,5% (V/V).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie oryginałów bądź kopii dokumentów, które zostały złożone do akt sprawy, a niezgodność przedstawionych kopii dokumentów z oryginałem nie była kwestionowana. Jak również w oparciu o niesporne, bowiem wyraźne bądź milcząco przyznane twierdzenia stron, które nie budziły wątpliwości co do ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego stanął na stanowisku, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa i znajduje uzasadnienie w przepisach prawa, zaś podnoszone przez powodów w odwołaniu zarzuty nie mogą skutkować jej zmianą, ani też jej uchYLENIEM.

W pierwszej kolejności należało zważyć, że stosownie do treści art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku - Prawo energetyczne (Dz.U.2012.1059 j.t.) karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Należy w tym miejscu wyraźnie zaznaczyć, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki przepisów z art. 56 ust. 1 i 2 Prawa energetycznego i wymierzenia przedsiębiorcy na tej podstawie kary pieniężnej.

W ocenie Sądu, brzmienie powołanych wyżej przepisów przesądza o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie określonych w koncesji warunków wykonywania działalności gospodarczej, przewidując bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy, w sytuacji spełnienia hipotezy przedmiotowej normy prawnej. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne stanowi więc samodzielny podstawę do wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy za niedochowanie obowiązków udzielonej koncesji. Nie jest wymagane wykazanie zawinonego działania przedsiębiorcy. Należy podkreślić, że Prezes URE ocenia wyłącznie obiektywne okoliczności związane z wypełnianiem przez przedsiębiorców obowiązków wynikających z ustawy. Celem tego postępowania jest wyłącznie ocena, czy zostały przez przedsiębiorcę wypełnione obowiązki wynikające z koncesji, a więc czy zostały spełnione warunki, na których dopuszczalne było prowadzenie działalności w tym zakresie. Stopień zawinienia karanego podmiotu bierze się natomiast wyłącznie pod uwagę przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej stosownie do treści art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne.

Sąd stanął na stanowisku, że słusznie Prezes URE uznał w zaskarżonej Decyzji, że w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do nałożenia na powodów kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne.

Należało bowiem zważyć, że powodowie akceptując warunki udzielonej im koncesji, zaakceptowali również warunek określony w punkcie 2.2.1. zgodnie z którym Koncesjonariuszom nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych prawem. W szczególności są oni zobowiązani posiadać ważny dokument określający parametry fizyko-chemiczne paliwa będącego przedmiotem obrotu i wydać na jego podstawie, na żądanie odbiorcy, oświadczenie, we własnym imieniu, o zgodności parametrów jakości dostarczonego paliwa z parametrami wynikającymi z norm określonych prawem lub z zawartej z tym odbiorcą umowy.

Należy podkreślić, że przedmiotowy warunek koncesji jednoznacznie zakazywał powodom sprzedaży paliwa o jakości nie odpowiadającej normatywnym wymaganiom jakościowym. Istotnym jest wyłącznie to, że wymagania koncesji nakazywały powodom podjąć wszelkie istotne działania, aby sytuacja taka nie miała miejsca, a prowadzona działalność koncesjonowana wykonywana była zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi i nie naruszała warunków udzielonej koncesji.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika natomiast, że powodowie w dniu 29 sierpnia 2006 roku poprzez stację paliw zlokalizowaną w L., (...)-(...) K. dokonywali obrotu benzyną bezołowiową nie spełniającą wymagań jakościowych określonych w obowiązujących przepisach prawa, co wynika z protokołu kontroli.

Zaznaczenia w tym miejscu wymaga, że to na powodach, jako profesjonalistach ciążył obowiązek stworzenia takiej organizacji, aby wykluczyć możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nie odpowiadającej normom określonym w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 19 października 2005 roku w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz.U. z 2005 r. Nr 216, poz. 1825 ze zm.). Podkreślenia wymaga, że przedsiębiorcy mają pełną swobodę wyboru działań, które podejmą w celu wywiązania się z obowiązków koncesyjnych. Mogą to czynić, np. poprzez żądanie od dostawcy certyfikatów potwierdzających jakość paliwa przy zakupie każdej jego partii, czy też pobranie stosownych próbek paliwa do kontroli.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika natomiast, że powodowie przy odbiorze towaru nie przeprowadzali żadnych badań jakości dostarczonego paliwa. Wprawdzie powodowie żądali od dostawców świadectw jakości kupowanego paliwa, jednakże takie postępowanie nie jest wystarczające. Świadectwo jakości producenta oznacza jedynie, że zakupione paliwo ma zapewnienie producenta o jego jakości w chwili jego zakupu. Powodowie dokonywali zakupów paliw od różnych dostawców. Partia paliwa o zakwestionowanej jakości pochodziła od dostawcy

– (...) Sp. z o.o. Ówczesny wspólnik spółki - K. P. – wyjaśnił, iż kupując w/w partię paliwa dostał od dostawcy świadectwo jakości.

Podkreślić również należy, że powód nie wykazał, że zmiana parametrów jakościowych paliwa nie nastąpiła w czasie, kiedy paliwo znajdowało się w zbiornikach powodów .

Ponadto po kontroli inspektorów (...)zwrócił się do dostawcy o wyjaśnienia w sprawie złej jakości dostarczonego paliwa. Dostawca ten oświadczył, iż prawdopodobnie przyczyną pogorszenia jakości kontrolowanego paliwa mógł być fakt jego przewożenia w zbiorniku cystern, w którym wcześniej przewożony inny rodzaj paliwa. K. P. podkreślił, iż w swojej działalności postępował tak jak w opisanym przypadku i nigdy nie miał żadnych problemów z jakością dostarczanych paliw. Odnosząc się do tych wyjaśnień należy podkreślić, iż w sytuacji, gdy po odbiorze paliwa przedsiębiorcy nie podjęli działań mających na celu ustalenie jakości konkretnej partii towaru opierając się jedynie na dostarczonym świadectwie jakości, to nie dochowali należytej staranności i przyjęli na siebie odpowiedzialność za jakość wprowadzonego do sprzedaży paliwa. Powodowie nie wykazali, jakiej jakości paliwo otrzymali i na własne ryzyko dopuścili do jego sprzedaży. Jeśli więc w wyniku przeprowadzonej na stacji paliw kontroli ustalono, że wprowadzone do obrotu paliwo nie spełnia wymogów jakościowych, odpowiedzialność z tego tytułu spoczywa na przedsiębiorcach, jako na podmiocie gospodarczym prowadzącym sprzedaż tego paliwa. Należy zwrócić uwagę również na to, że przedsiębiorcy dokonywali zakupów paliwa u różnych dostawców, którzy, tak jak w niniejszej sprawie, korzystali lub mogli korzystać z zewnętrznych firm transportowych, co dodatkowo bardzo podnosi ryzyko zmian właściwości fizyko – chemicznych dostarczanych im paliw.

Przedsiębiorcy nie udowodnili, jakiej jakości paliwo otrzymali od dostawcy oraz, że nie było możliwości zmiany jakości paliwa w czasie, gdy znajdowało się w ich zbiornikach. Poza tym, nawet jeśli by przyjąć, że powodowie otrzymali paliwo o złej jakości to nie byli uprawnieni do oferowania go do sprzedaży osobom trzecim. Powyższe pozwala przyjąć, że powodowie nie poczynili jakichkolwiek działań, aby nie dopuścić do obrotu paliwa o niewłaściwej jakości. Należy w tym miejscu podkreślić, że poleganie wyłącznie na zaufaniu do dostawców zapewniających o prawidłowej jakości dostarczanego paliwa jest, w ocenie Sądu, działaniem niedostatecznym i nierozważnym. Powodowie na własne ryzyko dopuścili więc do sprzedaży benzyny bezołowiowej o niewłaściwej jakości przyjmując na podstawie dokumentu, że spełnia ona normy jakościowe określone w obowiązujących przepisach. Ta okoliczność pozwala uznać, że powodowie przejęli na siebie odpowiedzialność za jakość otrzymanego paliwa. Należy nadto stwierdzić, że wbrew zarzutom odwołania powodowie w żaden sposób nie wykazali w przedmiotowej sprawie, że dopełnili, w zakresie obowiązku koncesyjnego określonego w punkcie 2.2.1., należytej staranności, ocenianej zgodnie z art. 355 § 2 k.c., uwzględniającej zawodowy charakter prowadzonej działalności. Działalność prowadzona przez powodów ma charakter koncesjonowany, a koncesja poprzez warunek 2.2.1. nakładała na nich obowiązek sprzedaży paliw o jakości zgodnej z obowiązującymi przepisami. Z treści warunku 2.2.1. koncesji udzielonej przedsiębiorcom wynika, iż przedsiębiorca powinien mieć pewność co do jakości wprowadzanych przez siebie do obrotu paliw ciekłych. Jednym ze sposobów na to jest np. zbadanie jakości kupowanego paliwa. Świadectwo jakości benzyny bezołowiowej udostępnione przedsiębiorcom przez dostawcę może być, co najwyżej, potwierdzeniem jakości paliwa znajdującego się w zbiorniku w bazie paliw, Przedsiębiorca jako podmiot prowadzący profesjonalną działalność powinien mieć świadomość istnienia czynników, które wpływają na jakość paliwa od momentu poddania ich badaniom w bazie paliw do momentu ich dostarczenia przedsiębiorcy. Może to być np. mieszanie paliw w bazie paliw, nieprawidłowości podczas transportu paliw, czy też zły stan zbiorników na stacji paliw.

Niezależnie od tego należy zaznaczyć, że dla ustalenia obiektywnego faktu naruszenia warunków koncesji nie ma także wpływu dobra, bądź zła wiara przedsiębiorcy wykonującego działalność gospodarczą. Z tych względów nie ma znaczenia, czy zmiana parametru paliwa była związana z celowym i świadomym działaniem, czy też nastąpiła z powodu niedochowania przez powoda należytej staranności przy wykonywaniu koncesjonowanej działalności gospodarczej. Zatem, skoro w wyniku przeprowadzonych kontroli ustalono, że wprowadzone do obrotu paliwo nie spełnia wymogów jakościowych zgodnych z obowiązującymi przepisami, odpowiedzialność z tego tytułu spoczywa tylko i wyłącznie na podmiocie gospodarczym prowadzącym sprzedaż tego paliwa. Mając na uwadze, że działanie takie stanowi naruszenie warunków udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi słusznie Prezes URE uznał, że w przedmiotowej sprawie

zachodzą podstawy do nałożenia na powodów kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne. W ocenie Sądu decydujące znaczenie w przedmiotowej sprawie ma zatem ocena dokonana przez Prezesa URE, co do charakteru i rozmiaru naruszenia obowiązków wynikających z przepisów ustawy – Prawo energetyczne i udzielonej koncesji. Sąd stanął na stanowisku, że wydana przez pozwanego decyzja znajduje pełne uzasadnienie w świetle okoliczności sprawy i obowiązujących przepisów.

W realiach niniejszej sprawy oraz w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego brak jest jakichkolwiek podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej.

Zgodnie z przepisem art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Jednak w niniejszej sprawie przedsiębiorcy nie wypełnili dyspozycji art. 56 ust. 6a powołanej ustawy. Wykazane w trakcie badań laboratoryjnych przekroczenia obowiązującego parametru jakościowego, były bardzo istotne. Nie można uznać, iż stopień szkodliwości czynu, którego dopuścili się przedsiębiorcy był znikomy.

W ocenie Sądu, wymierzona powodom kara pieniężna ustalona została z uwzględnieniem przepisu art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne i pozostaje we właściwej proporcji do ich przychodu. Ocena w tym zakresie została przez pozwanego dokonana na podstawie analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego. Według Sądu sytuacja finansowa powodów pozwala na uiszczenie tej kary bez uszczerbku dla aktywów przedsiębiorstwa. Kara ta nie będzie stanowić przy tym nadmiernego obciążenia finansowego dla dalszego wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej. Należy w tym miejscu podkreślić, że kara pieniężna, o której wyżej mowa, ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań parametrów. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że Prezes URE mógł, stosownie do treści art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, wymierzyć powodom karę pieniężną w wysokości do (...) % przychodu ukaranego przedsiębiorcy.

Wymiar nałożonej na powodów kary, zdaniem Sądu, uwzględnia okoliczność, że stopień szkodliwości ich czynu był bardzo duży, gdyż wprowadzili oni do obrotu benzyną bezołowiową, w której wartość parametrów dotyczących motorowej liczby oktanowej oraz destylacji zachwiana była znacznie.

Odnośnie stopnia zawinienia, przedsiębiorcy nie dochowali należytej staranności przy prowadzeniu działalności koncesjonowanej, gdyż nie podjęli nawet minimalnych działań zmierzających do zapewnienia prawidłowej jakości wprowadzanego do obrotu paliwa. Przedsiębiorcy wprowadzili do obrotu paliwo ciekłe, którego jakość nie była im w istocie znana, bowiem czynili to w warunkach braku jakichkolwiek działań kontrolnych zmierzających do zbadania parametrów fizyko – chemicznych paliwa, czym niewątpliwie dopuścili się naruszenia obowiązku wynikającego z warunku 2.2.1. koncesji. Należy więc ocenić stopień zawinienia przedsiębiorców jako duży.

Oceniając dotychczasowe zachowanie powodów Prezes URE wziął pod uwagę, że było to pierwsze naruszenie przez nich obowiązujących przepisów prawa, a przedsiębiorcy nie byli dotychczas karani za wprowadzenie do obrotu paliw o niewłaściwych parametrach jakościowych. Wynikiem tego było wszczęcie w niniejszej sprawie postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, a nie cofnięcia koncesji.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że ustalone w postępowaniu administracyjnym okoliczności dotyczące stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu powodów, ich dotychczasowego zachowania i możliwości finansowych w pełni uzasadniają nałożenie kary pieniężnej w wysokości ustalonej przez Prezesa URE. Niewątpliwie kara w tej wysokości spełniać będzie wobec przedsiębiorców swoją funkcję prewencyjną i represyjną. Przede wszystkim kara ta stanowić będzie dla nich wyraźne ostrzeżenie na przyszłość przed powtarzaniem podobnych, nagannych zachowań oraz zmotywuje ich do przestrzegania reguł prawnych wynikających z prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej a przy tym stanowić będzie poważną dolegliwość, nie niosąc ze sobą jednocześnie ryzyka wyeliminowania z obrotu gospodarczego.

Zdaniem Sądu, wbrew twierdzeniom powodów, Prezes URE w sposób wyczerpujący zebrał i rozpatrzył materiał dowodowy, a stan sprawy został przez niego należycie wyjaśniony co powoduje, że zaskarżona Decyzja wydana została prawidłowo, na podstawie obowiązujących przepisów prawa. Ponadto, Prezes URE w uzasadnieniu Decyzji, zgodnie z regułami wynikającymi z art. 107 § 3 k.p.a., wskazał fakty, które uznał za udowodnione oraz dowody, na których oparł swoje rozstrzygnięcie w sprawie. Ponadto pozwany jednoznacznie wykazał w uzasadnieniu, jakich naruszeń dopuścili się powodowie oraz wskazał podstawę prawną zaskarżonej Decyzji, jak również argumenty uzasadniające jej wydanie.

Przy wydaniu decyzji istotne znaczenie miały dokumenty urzędowe przekazane przez inspekcję handlową, które potwierdzają wprowadzenie do obrotu paliwa o jakości niezgodnej z przepisami prawa. Nie było przyczyn, aby ich znaczenie podważać, gdyż powodowie nie zakwestionowali wyników przeprowadzonej kontroli. Dokumenty prywatne również były brane pod uwagę, ale dotyczyły okoliczności, które nie miały dla sprawy znaczenia.

Należy również podkreślić, że wymierzenie kary współnikom solidarnie jest zgodne z art. 864 k.c., według którego za zobowiązania spółki cywilnej współnicy odpowiedzialni są właśnie solidarnie.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że nie zasługuje na uwzględnienie wniosek powodów o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez orzeczenie o odstąpieniu od wymierzenia w/w współnikom Spółki orzeczonej kary pieniężnej.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powodów odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, mając za podstawę art. 98 i 99 k.p.c.

SSO Bogdan Gierzyński